

og dette haaber jeg har gjort sin Virkning. Naar endelig den høitærede Minister tog fat paa en Yttring af mig, nemlig den, at jeg havde ønsket, at Ministeren havde rettet sig efter de Regler, han selv havde givet i sit Cirkulære af 23de Juli 1879, da er dette Udtryk: „selv havde givet“ ment saaledes, at den høitærede Minister havde sat sit Navn derunder; iøvrigt skal jeg give den meget ærede Minister Ret i, at oprindelig stammer ikke Cirkulæret fra ham. Jeg kjender noget til Cirkulærets Oprindelse, da jeg fra Først af selv har været med dertil; jeg gjorde det oprindelige Udkast dertil som Medlem af Udvalget i Samlingen 1873—74; det blev forhandlet med daværende Indenrigsminister Jonnesbech, som i Begyndelsen var utilbøielig til at udstede et saadant Cirkulære, men efter længere Forhandling gav han efter for Udvalget, og senere blev det en Aftale, at det skulde udstedes paany med 5 Aars Mellemrum og indeholde de Forbedringer, som Tiden maatte medføre; saaledes udkom det paany i 1879, og jeg haaber, at det atter skal udkomme næste Aar 1884. Naar jeg har ønsket, at den høitærede Minister havde rettet sig strengt efter de Regler, som den meget ærede Minister selv har sat sit Navn under, saa har jeg gjort dette af den Grund, at Udvalget har ment at gaa mest loyalt frem overfor den høitærede Minister ved at sige: Dette Andragende, som er indsendt til os, prøve vi efter de Regler, som den høitærede Minister selv har sat sit Navn under; vi ere ved Prøvelsen deraf gaaet strengt derefter; vi have nemlig ment, at det var en Pligt for Udvalget, naar der blev henvist et Andragende til det, da at prøve det saa samvittighedsfuldt som muligt og behandle det overensstemmende med Grundlovens § 64, saa at, naar der ikke er tilstrækkelige Dplysninger, udbede vi os dem hos den høitærede Minister. Den ærede Indbringer af Andragendet, Rasmussen, vil ogsaa kunne vidne, at saa ofte han har talt til mig om at fremme denne Sag, har jeg stadig svaret: Det kommer an paa de Dplysninger, vi faae, idet jeg stadig havde stillet mig paa det Standpunkt, at uden Nødvendighed skal der ikke stilles Vædringsforslag til 2den Behandling. Jeg var mest tilbøielig til, at Udvalget skulde være gaaet den Vej, at indskrænke sig til, hvis vi fandt Andragendet besøiet, at henvise det til den høitærede Minister, som da kunde tage under Overveelse, om han i næste Samling vilde foreslaa Andrageren optagen paa næste Lovforslag. Men da saa endelig Dplysningerne blev

sendte os, og den høitærede Minister udtalte i den Skrivelse, som ledsagede dem, at selv om Andragendet i rette Tid havde været moden til Afgjørelse, vilde det dog ikke være blevet taget tilfølg, og da vi fandt, at Dplysningerne vare af den Natur, at han burde have været optaget paa Lovforslaget, medens Ministeren sagde, at han dog ikke havde sat ham derpaa, saa fandt vi, at der var ikke Andet at gjøre end at søge at faae ham optagen derpaa. Vi skrevo derfor vor Betænkning, endnu havde der været Tid til at vende om, der var givet den høitærede Minister Leilighed til at holde Samraad med Udvalget, og derved var det blevet forhindret, at en Mands Forhold, som helst burde behandles privat, fremdroges for Offentligheden — det er jo aldrig behageligt, at en Mands private Forhold fremdrages offentlig, om vi end godt kunne taale Offentligheden — men da saa den høitærede Minister ikke vilde have Samraad med Udvalget, lode vi Betænkningen gaa videre, og da dernæst Sagen var kommen saa vidt, og disse forskjellige Beskyldninger vare fremkomne offentlig, fandt vi, at der derved blev tilføiet vedkommende Andraget en Krænkelser, naar han ikke fik den Opreisning, som ligger i, at han kommer med paa det Lovforslag, hvor han efter vor Overbevisning burde have været strax. Jeg siger dette, fordi det gjør mig ondt, om denne Sagens Gang skulde blive Skyld i, at ingen Lov om Indfødsrets Meddelelse kommer frem i Aar. Derfor betoner jeg ogsaa saa stærkt overfor den høitærede Minister, at der ikke i Udvalgets Stilling har været det Mindste, som skulde være ubehageligt for den meget ærede Minister. Vi ere gaaet saa loyalt og hensynsfuldt tilværks som vel muligt, og vi beklage meget, at vor Stilling opfattes paa anden Maade fra den høitærede Ministers Side, og jeg skal yderligere betone endnu engang, at naar den høitærede Minister vil gaa ind paa Udvalgets enstemmige Indstilling i dette Tilfælde og derfor vil anvende sin Indflydelse, for at Sagen kan blive afgjort iaar istedetfor maaste ad Aare, saa indrømme vi for vort Vedkommende, at det er en Undtagelse, som sker, og at vi iøvrigt finde, at det er uheldigt, at der stilles Vædringsforslag om nye Personers Optagelse under Sagens Gang i Folkethinget.

Da Sagen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.